

Újpest-Belsőváros

2008. 07. 20.

Juhász Emília

Isten városa

Olvasandó (lectio): Mikeás 4,1-13

Alapige (textus): Zsolt 87

Kórah fiainak zsoltáréneke. Szent hegyen alapította az ÚR Sion kapuit: jobban szereti Jákób minden lakóhelyénél. Dicső dolgokat beszélnek rólad, Isten városa! (Szela.) Egyiptomot és Babilóniát azok között fogom említeni, akik ismernek engem. Filiszteának, Tírusznak és Kúsnak itt van a szülőhazája. Sionról pedig ezt mondják: Mindegyiküknek ez a szülőhazája. A Felséges szilárdítja meg ezt. Az ÚR számba veszi a népeket, amikor beírja őket: Itt van a szülőhazájuk. (Szela.) Körtáncban éneklik: Minden forrásom belőled fakad.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük azt, hogy ma reggel is emlékeztetsz minket arra, hogy csakis Te vagy mindennek forrása. Szent városod élő vizéből kínálsz mindenkinek, és Fiad által mondd nekünk, hogy aki ebből a forrásból iszik, soha többé meg nem szomjazik. Urunk, azért jöttünk ma házádba, hogy ebből a forrásból meríthessünk. Kérünk Téged, add, hogy szumjazzuk Igédet, és ne feledjük, hogy ez minket mindenben megelégit. Ne keressünk enyhülést másutt, csakis Tenálad.

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól. (1Jn 1,9)

Igehirdetés

Első olvasásra furcsának tűnik ez a zsoltár. Mi közünk van nekünk, magyaroknak ehhez? Jó, hogy szereti az Isten az Ő népét, de mi nem vagyunk zsidók. Ott van Jeruzsálem, ott áll a Sion hegye, de az tőlünk messze van és talán nem is jelent semmit sem. Miről beszél ez a zsoltár, mi az, ami miatt ez mégis több, mint egy nemzeti ének?

Ez a zsoltár a 13. messiási zsoltár, prófécia a jövőről. Isten már az Ószövetségben tanúbizonyságot tesz arról, hogy minden nép az övé. Isten nem szűkkeblű Isten, hanem az Ő szíve nagyon tág, belefér minden teremtett ember, nem csupán az Ő népe. Népét kiválasztotta egykor Ábrahám idejében, hogy megmutassa rajtuk szeretetének és kegyelmének a nagyságát. Hosszútűrését is, hiszen ezt a szeretetet népe nem egyszer tette próbára. Isten pedig újra meg újra készített számukra újabb lehetőséget a megtérésre, útaik megjobbítására, küldött hozzájuk embereket, szolgálit, megtérésre hívó szavával. A baj nem Isten szeretetével van, hanem velünk, emberekkel, akiknek nem kell ez a szeretet.

Isten terve nem csupán egy nép felé szól, hanem univerzális: kihat az egész világra és az időre is. Felölel mindent térben és időben egyaránt.

Viszont ennek a tervnek a középpontja a Sion, amely nem Jeruzsálem hegyét jelenti csupán, hanem ez minden nép szülőanyja, minden nép üdvösségének a forrása. Isten városa, ahonnan az üdvösség fakad.

Dávid király tette meg ezt a várost a tizenkét törzs központjának. Ott építette fel fia, Salamon a templomot a Mórija hegyén, az Ornán szérűjén (vö. 2Krón 3,1-1Móz 22,2). Oda zarándokolt a gyülekezet, oda vágyódott a hívő lélek, mert ott lakott az Isten, ott lehetett vele találkozni, bocsánatot kérni, áldozatot bemutatni. Tehát bizonyos fokig szimbolikus volt ez a hegy: Isten és az ember találkozása, a menny és a föld összeérése. A zarándok, amikor odaért, örvendezett, terhét lerakta. Boldog volt, hogy odaért, mintha nagy kitüntetést kapott volna, Isten lábánál ült, mint ahogyan tette ezt az Újszövetségben a Jézust hallgató Mária, akire azt mondja a Mester, hogy a jó részt választotta, ami nem vétetik el tőle soha (vö. Lk 10,41-42). Ennél jobb nem juthat embernek, mint ilyen

közelségben lenni Istennel. Amíg állt a templom, ez nyugtatta meg a hívőket, hogy nem érheti őket a baj. De a hegy jelentősége később, a templom lerombolásával sem csökkent.

Jeruzsálemben, ha nem is a Sion hegyén, hanem a közelében történt a világ megváltása, Krisztus kereszthalála. A tanítványoknak Jézus meg is parancsolta, hogy ne menjenek el Jeruzsálemből, mert ott fogják kapni a Szentlelket. (vö. ApCsel 1,4) Valóban, onnan indultak tovább feltöltekezve étellel, Lélekkel. János látomásban látja a Bárányt a Sion hegyén, körülötte a 144 ezret. A végső időkben is ez a hely jelenti az oltalmat, ahonnan jön az Úr áldása, ahova majd a messiási uralkodó bevonul, és ahol majd az Isten örökkévaló uralmát valósítja meg.

Szent hegyen alapította az ÚR Sion kapuit: ez a kiindulópontja az életnek. Tehát ez a zsoltár irányt mutat. Nekünk is el kell jutnunk oda. Ez nem úgy történik, hogy egyszerűen befizetünk egy utazási irodánál, és a megfelelő időpontban már ott is leszünk. **Hogy jutunk el oda?**

Ez a zsoltár születésről beszél. Mint ahogyan valóban egy zsidó ember esetében erről volt szó: vagy beleszületett a nép közé, vagy nem. Nagyon lényeges volt egy zsidó embernek, hogy tudja igazolni származását. Azt olvashatjuk Nehémiás könyvében, hogy akik nem tudták igazolni a származásukat, azok nem is telepedhettek ott le, nem kaphattak az örökségből semmit sem. Beházásodni sem lehetett, mert nem keveredhettek más népekkel, ez szigorú törvény volt, amihez tartani kellett magukat. Itt a zsoltáríró számlálja a népeket: Egyiptom, Bábel, Filisztea, Thirusz, Kús, és megállapítja: ez mind ott született! *Egyiptomot és Babilóniát azok között fogom említeni, akik ismernek engem. Filiszteának, Tirusznak és Kúsnek itt van a szülőhazája. Sionról pedig ezt mondják: Mindegyiküknek ez a szülőhazája.* Hogyhogy?

Testileg ez lehetetlenség. De Istennél semmi sem lehetetlen. Ő készített utat mindenkinek hozzá. Isten örökkévaló gondolata, szándéka ez, jó terve a jövőben, üdvösséges gondolata minden néppel. Itt van a szülőhazájuk. Ezek a népek majd össze fognak gyűlni a Sionon. Olyan lesz ez az összesereglés, mint amikor egy nagy családi eseményre jönnek össze a rokonok, akik egy atyától származnak. Felismerik egymásban a rokon vonásokat, beszélgetnek a közösről, a közös jövőről is.

Ez Istentől van, hiszen igazából Ő a mi mennyei Atyánk. Eltervezte az Ő Fiában, Jézus Krisztusban megváltásunkat, benne pedig mindannyian egymásnak testvérei vagyunk. Mert Őbenne egybeszerkesztődnek mindenek, a pogányok is jöhetnek hozzá. Ilyen nagy az Isten kegyelme. Mindenki belefér, aki hisz a Fiában, aki nem testben bizakodik, hanem az Ő kegyelmében. A kérdés az, hogy a mi életünk vajon odatartozik-e?

Beleszülettünk- e már lelkileg ebbe a nagy családba? Újjászülni egyedül Isten Szentlelke tud, és kegyelem, ha ez már megtörtént az életünkben: Kérhetjük, könyöröghetünk érte. Hit által elfogadhatjuk. Akkor pedig belecsöppenünk egy nagy családba, ahol vannak fi- és nőtestvéreink.

Méretezni csak mi szoktunk. A tékozló fiú példázatának végén az idősebb testvér morog a fiatalabb hazaérkezésén, Ő, aki eltékozolta a vagyont, nekem nem testvérem, csak a te fiad, veti oda az atyjának és nem is képes vele együtt örülni. Isten áldjon meg minket együtt örvendezni tudó szívvel. Hogy mi is örüljünk a menny angyalaival együtt, amikor valaki elindul ezen az úton és elfogadja a kegyelmet!

Isten számba veszi a hozzá sereglőket, új nevet is kapnak, amit csak Ő ismer egyedül.

A zsoltár negyedik verse számba veszi az akkor ismert világ hátárait: Egyiptom, szó szerint Ráháb, Babel, Filisztea, Fónícia, Kús, azaz a mai Etiópia, Szudán és Dél-Egyiptom területe, az akkori világ pereme. Minden nép ott van és minden népnek Sion lesz a szülőanyja. Isten számba veszi őket, feljegyzi a nevüket, helyet biztosít a számukra. Ez pedig örökkévaló hely lesz. Jelentheti ez a diaszpóra összeseregését, hiszen a zsidó nép szétszórva él a földön; igyekeznek életükben legalább egyszer oda elzarándokolni – de hiszem, hogy ennél többet is takarnak ezek a mondatok. Hiszen akik Istent keresik, azok meg is találják, legyenek bármilyen születésűek, bármelyik népből és ágazatból valók. Isten biztosít számunkra utat a hozzátalálásra. Ha nem így lenne, nem ülhettünk most itt az Isten házában.

Egy napon beteljesedik az az ígéret, ami még Ábrahámnak adatott, *benned áldatnak meg a föld minden nemzettségei* (1Móz 12,3), azaz az Ő utódában, Jézus Krisztusban. Aki hisz Őbenne, annak az embernek örök élete van, hiszen jól ismerjük az ígét, a Biblia szívét, *úgy szerette Isten e világot* és nemcsak az Ő választott népét, *hogy aki hisz Őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen.* (Ján 3,16)

Ezért is **küld el bennünket**, hogy éljük meg a missziói parancsot, tegyünk mi is tanítványokká minden népeket széles e világon. Azt olvassuk Ézsaiás könyvében: *Lészen az utolsó időkben, erősen fog állni az Úr házának hegye, hegyeknek felette, magasabb lesz a halmoknál és özönleni fognak hozzá minden pogányok; és eljönnek sok népek, mondván: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítsa minket az Ő útaira, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert a tanítás a Sionból jön és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde.* (Ézs 2,2-3) Majd azzal a felszólítással folytatódik: *Jertek, járjunk az Úr világosságában!* (vers 5) Ott van egyik oldalon a feladat, a hívő embernek a küldetése, ez a

dolgunk, a másik oldalon pedig Isten ígérete, aki megcselekszi, hogy a pogányok megtérjenek Őhöz. De ehhez nekünk is a világosságban kellene járnunk mint Isten gyermekeinek, hogy az életünk világíthasson és lehessen bizonyosság a hitetlenek között.

Hogy mikor lesz teljessé az örvendezés, nem tudjuk, de azt igen, hogy a mennyben is öröm van egy pogány ember megtérésén. És itt a földön is öröm, hogy született egy testvér, eggyel többen vagyunk testvérek.

A zsoltár vége egy körtánc éneke: *Minden forrásom belőled fakad* – éneklük ujjongva. A hívő ember ezt éli át naponta, és minden dolgában újra meg újra, hogy minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről származik az életében.

Kiapadhatatlan és korlátlan kútforrás, ahová mindig mehetek szükségemben. Más úgysem elégít meg ezen kívül. Semmi sem közelítheti meg ezt ezen a földön azt, amit Krisztus közelében találunk meg.

Bárcsak ez lehetne mindannyiunk megtapasztalása! Közelebb húzódok hozzá, és Ő megelégit. Elveszi szomjúságomat, ha ebből a kútforrásból iszom, kegyelme elég mindenre. Akkor is, ha nehéz helyzetben vagyok, akkor is, ha testileg nyomorúságban szenvedek, mert az az öröm, amit Ő ad nem hasonlítható e világi örömhöz. Igazából idáig szeretne minket Isten eljuttatni, hogy el tudjuk mondani a zsoltárossal együtt: *Minden forrásom belőled fakad.*

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, drága Urunk, hogy Benned van az életnek a forrása. És köszönjük, hogy Te ezt bőven adod. Köszönjük, hogy Krisztussal együtt mindent erre a földre. És a drága mennyei örökséget is Neked köszönjük meg. Azt a várost, ahol el van készítve a helyünk Krisztusért. Azt a várost, ahol nincsen sírás, ahol nincsen szomorúság, sem semmiféle szükség. És köszönjük, hogy Jézus Krisztus maga az út, amin járhatunk. Urunk, add, hogy tudjunk járni, tudjunk rálépni az életnek az útjára, és Te tartsd meg rajta az életünket! Megvalljuk Neked, Urunk, hogy minden gyöngeségünk abból fakad, hogy nem fordultunk Hozzád és nem figyeltünk Rád. Bocsásd meg, Urunk, ezt, és könyörülj rajtunk, hogy eljussunk oda, ahova Te akarsz mindig eljuttatni!

Ámen.